

En helt ny Samling af utvalda och ganska wackra

Kjärelef =

Siffr,

Den Första:

O! huru ensam må jag lefwa ad 2
hur stor Melancholie ic.

Sjunges som: Kulen höst med rågn och ideln.

Den Andra:

Så önskar jag eder mång tusend
god natt ic.

Sjung. som: Du store Manhaftige Preussiske hjelte

Den Tredje:

Min hjertans wän och tåcka själ ic.

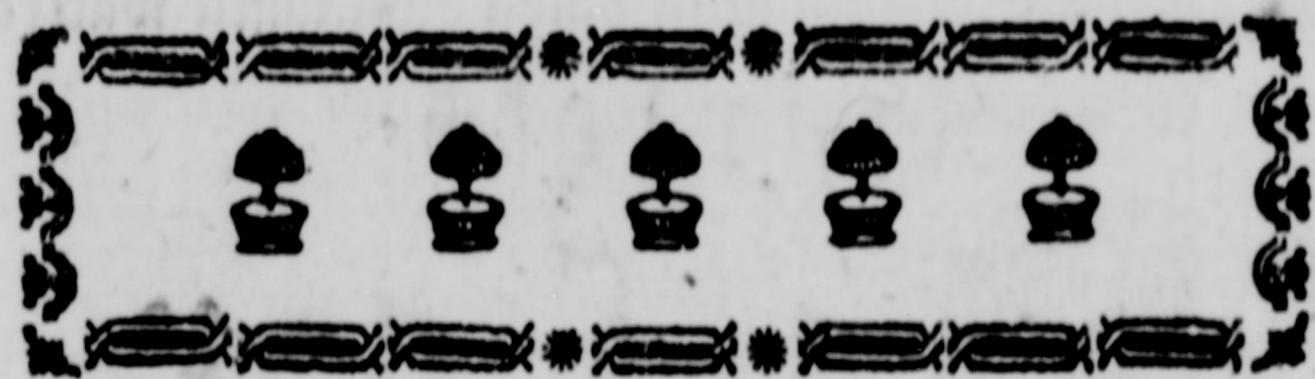
Sjung. som: Ad hjertans lilla ljuswa wän, ic.

Den Fjerde:

När jag någon gång wil sjunga ic.

Sjung. som: Wackra Jungfru lilla Wänstog ic.

Gesle, tryckt hos Ernst Peter Sundqwist 1802.

I.

D! huru ensam må jag lefwa, **A**tt
huru stor Melancholie, Ser jag
här om mig at swäfwa, **D** huru skal
jag blifwa fri, **D** wi går jag så allena,
War är då min fjärfaste, **D**! i trån, o
i grenar, Låt mig Henne nu få se.

2. **D**! i foglar som här sjunger, **F**ly-
gen hän til Köpenhamn, **O**pner edre
sjunge-tungor **R**oper på min ängels
namn, **S**äger hwad jag här månd li-
da, **A**tt min sorg hon är så stor, **S**äger
at jag tidt af qwida, önskar mig den
swarta jord.

3. **B**eder hon wil sig förbarma, **S**ä-
ger i wil wisa wäg, **W**ar hon finna kan
mig arma, men i fall hon swarar nej,
Flyger ned til hennes läppar, **O**ch en
kyss hitbringar mig, **A**tt ej längtan al-
dels dräper, **H**ennes wän så ynkelig.

4. **H**är jag daglig går och suckar,
Aldrig

Aldrig ser en trofast wän, **J**ag för in-
gen mig upptäcker, utan blött för him-
melen, **A**ll min glädje är at tala, lön-
ligt om min fjärfaste, **H**öga berg och dju-
pa dalar, gifwer eko af mitt we.

5. **J**ag med winden diskurerar, **B**e-
der at han föra wil, **F**ram de suckar
jag lefrerar, **W**indens öron til, **A**tt
hon måtte på mig tänka, **O**ch bestän-
digt älska mig, at amoris bundne län-
kar, **E**j må brista swikelig.

6. **N**är jag ser de foglar swingar,
Uti lusten jag mig då, önskar straxt
dess lätta wingar, **F**ör at komma bort
här från, **J**ag i skogarna omwankar,
Som en ung och törstig Hjort, **O**ch mig
tröstar med de tankar, **A**tt jag snart skal
komma fort.

7. **S**kulle någon til mig komma, med
det bud du resa skal, **D** hur wille jag mig
glädja, då min frögd blef utan tal, **J**a
jag wille gärna gifwa, **B**ort alt hwad
jag ägde qwar, **O**ch så sidst til afsked
skrifwa, **S**en och här på bark och trä.

8. **F**ör nu wäl i skogar gröna, som
en glädje för mig war, **H**är jag dig min
wän den sköna, **S**tädse uti tankar bär,
För

Far nu wäl i djur och fåglar, Far nu
wäl du gröna lund, Hos min ängel wil
jag lämna, all min sorg i denna stund.

Den Andra:

I.

Så önskar jag eder många tusen god
natt, Och så många förnöjliga
stunder, Som himlen den är med stjer-
nor besatt, Och sanden uti hafwets
grunder: I alla mina dar så hafwer
jag hört, Att kärlek har mig och så
andra förfört, Allermäktigaste kärasten
min.

2.

Så far nu då wäl min dygdigste mö,
Jag dig ej förslömmar på hela werld-
sens ö, Jag må mig på resan begifwa,
Så länge jag finnes uti lifwe, Wil
jag sända mine bref öfwer bord, öfwer
berg och dalar så långt uti nord, Aller-
mäktigaste kärasten min.

3.

Och hwem kan segla förutan roind,
Och hwem kan jaga utan hundar,
Hwem kan kasta sitt Ankar på det djup,
Där

Där aldrig finnes någon grunde, Men
jag wil sända mina åror om bord,
Kan jag icke segla så kan jag dock ro,
Allermäktigaste kärasten min.

4.

Så önske wi af wårt hjerta och sin,
Wår resa må lyckeliger blifwa, Att wi
måtte komma til Köpenhamn igen, Och
finna våra wänner uti lifwe, Dock
skal wi hoppas det blifwer wäl en gång,
Skönt wi är långt borta i främmande
land, Allermäktigaste kärasten min.

5.

På främmande ställen wi nu är kom-
men hän, War inga wänner är at fin-
na, Ty alla våra wänner är i Köpen-
hamn igen, De går oss rätt aldrig utaf
minne, Skönt tiden, den löwer så sorge-
ligt af, War tinnia, den är för oss så
lång som en dag, Allermäktigaste kär-
asten min.

6.

Nu wäntar jag skrifwelse ifrån Köpen-
hamn, Ifrån min hjertans allerkärasta,
Det hafwer hon skrifwit med sin egen
hand, Och lagt det uti hennes gömma,
Hon skrifwer mig til för hon wil ha
swar,

swar, Ja det skal ske på den samma dag,
Allerwackraste hjärestan min.

Den Tredje:

I.

Min hjertans wän och täcka själ, Du
söta ängel min, När får mitt
hjerta som sig qwäl, När tröst af ljuf-
het din? Aldrig mitt sinne nöjer sig
Förn det din wänskap har, Näst Gud
jag högt wil älska dig I klar och mulen dag.

2. Ty ingen fins på jorden här Som
mig kan göra glad, Allenast du min
ros så kär Och hjertans Lillje-blad,
Ack kunde jag i all min tid Så njuta
wänskap din! Ty du är tack god lyx
och blid, Ack wore du min!

3. Mång andra älska en kort tid
Men åter ändra sig, Ej finna ska du
ängel blid En sådan kärlek uti mig
Låt ingen annan älska dig Ej älska du
igen, Mång fästeman förutan mig Min
säckersöta wän.

4. En trogen själ en trogen wän,
Jag är in til min graf, War du och
trogen mig igen, Så går dig alltid bra,
All

All otrohet then wara må Långt borta
ifrån dig, Ty otron plågar alltid så
Mång plågor öfwer sig

5. Aldiö min Aldrakäraste wän Du
söta ängel min; När får jag skåda dig
igen Och njuta wänskap din? Til slut
ger jag min högga hand, Att dig min
hjertans ros, Gud fäste detta kärleks-
band Hans ängel ware hos!!!

Den Fjerde:

Damon och Herr Sprätt.
Täcka Kønets största älskare.

I.

När jag någon gång wil sjunga kär-
lek första ämnet är, Hjertat liksom
styr min tunga, Då jag honom loford
bär, Sjelf jag tycker at min luta ger då
flera ömma ljud, kan ej hjertat därpå
sluta, Kärlek är dess rätta Gud.

2. Som jag hört om honom talas,
Jag fått lifwet af hans hand, Bör den
skulden ej betalas tänker jag bestört i-
bland? Hjertat kan ej bördan bära af
så stor okunnighet; Men wil ingen mig
då lära Hwad jag ännu icke wet.

3. Som

3. Som en eld och som et wäder, som
en tanke som en dröm, som en bro af
swaga bräder, Brytes af den minsta
ström, Som en eld bland furu-stäcker,
som en gnistra ibland frut, Så är kär-
lek städs bland Gåsar, tändes snart
men släcknar ut.

4. Uck min Zephis all den ömhet,
Jag dig i mitt hjerta bär, vittnar at
den största sällhet är at wara lyckligt
Pär; Himmel lätt då denna låga aldrig
nånsin släckas ut; Ty det wor en ljuslig
gåfwa om jag Zephis fick til slut.

5. Hvad kan då min Sällhet störa,
När jag hyser sådant hopp? At min
Zephis wil mig gjöra lycklig i mitt
lefnadsglopp ömhet utan qual och smärta
blir då bägges säkra lott, sedan jag
mitt trogna hjerta emot hennes byta
fått.

Exemplaret Postar 1. S.